

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, zastoupeného Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Obrana životního prostředí, se sídlem Pražského 28, Praha 5, zastoupené JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2007, č. j. MHMP-326608/07/OOP/V-618/R-134/Tr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2009, č. j. 9 Ca 417/2007 – 49,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2009, č. j. 9 Ca 417/2007 – 49 **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 10. 2007, č. j. MHMP-326608/07/OOP/V-618/R-134/Tr **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 7 (dále též „úřad městské části“) rozhodnutím ze dne 20. 11. 2006, povolil, podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), pokácení v rozhodnutí

specifikovaných dřevin. Učinil tak na základě žádosti hlavního města Prahy, Dopravního podniku hlavního města Prahy a.s., Pražské teplárenské a.s. a Povodí Vltavy s.p. (zastoupených společností Inženýring dopravních staveb a.s.), podané dne 19. 4. 2006 a doplněné dne 18. 9. 2006, a to z důvodu výstavby „Městského okruhu Myslbekova – Pelc-Tyrolka, stavby č. 0079 Špejchar – Pelc-Tyrolka“. Uvedené rozhodnutí bylo žalovaným k odvolání žalobce zrušeno pro procesní vady a vráceno k dalšímu řízení. Novým rozhodnutím ze dne 14. 6. 2007 úřad městské části opětovně povolil kácení dřevin a keřových porostů na předmětných pozemcích. Odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení proti tomuto rozhodnutí již bylo žalovaným zamítnuto, a to v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 9. 10. 2007.

[2] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl městský soud v záhlaví označeným rozsudkem ze dne 9. 9. 2009. V odůvodnění tohoto rozsudku se zabýval rovněž namítanou podjatostí pracovníků správních orgánů obou stupňů spočívající v tom, že hlavní město Praha bylo žadatelem o povolení kácení dřevin a jeho úředníci, resp. závislí úředníci úřadu městské části, o této žádosti rozhodovali. Soud v této souvislosti mimo jiné odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou rozsudkem ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 – 67, č. 503/2005 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz).

[3] Rozsudek městského soudu napadl kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“). První senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě o věci k právnímu názoru, který byl odlišný od právního názoru vysloveného ve výše zmíněném rozsudku č. j. 2 As 21/2004 – 67, respektive od právního názoru vysloveného v rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2007, č. j. 2 As 29/2007 – 74, v němž NSS shledal správnou svou dosavadní judikaturu k dané právní otázce podjatosti úředních osob taktéž ve vztahu k § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád z roku 2004“), přičemž z výše uvedeného rozsudku zde vycházel a odkazoval na něj [v rozsudku č. j. 2 As 21/2004 – 67 řešil NSS otázku podjatosti úředních osob ještě za působnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) (dále jen „správní řád z roku 1967“)]. První senát proto usnesením ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 89/2010 – 100, rozhodl o postoupení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu s následující otázkou:

„Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku, v němž jsou zařazeni jeho zaměstnanci, jako správní orgán o věci v řízení, jebož účastníkem je tento územní samosprávný celek mající zájem na výsledku řízení, lze vyloučit pochybnosti o nepodjatosti těchto zaměstnanců pro poměr k věci vylučující je ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohli výsledek řízení ovlivnit ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu?“

[4] Rozšířený senát zodpověděl tuto otázku a rozhodl o vrácení věci k projednání a rozhodnutí prvnímu senátu usnesením ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119.

[5] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že obdobnou právní otázku za skutkově srovnatelných okolností řešil žalovaný a městský soud i ve dvou dalších věcech, o nichž jsou před Nejvyšším správním soudem vedena řízení pod sp. zn. 1 As 19/2010 a sp. zn. 1 As 68/2012. Nejvyšší správní soud nicméně nepovažoval za vhodné spojovat tyto věci ke společnému projednání, neboť ve věci sp. zn. 1 As 19/2010 vydal žalovaný napadené správní rozhodnutí v řízení vedeném ještě podle správního řádu z roku 1967 a ve věci sp. zn. 1 As 68/2012 byla žaloba městským soudem posouzena odlišně oproti nynější věci.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu

[6] Městský soud se předně zabýval žalobními námitkami týkajícími se podjatostí pracovníků správních orgánů obou stupňů. Ve vztahu k námitce podjatosti pracovníků správního orgánu prvního stupně uvedl, že tato byla žalobcem poprvé vznesena až v odvolání proti rozhodnutí úřadu městské části ze dne 20. 11. 2006, a tak k ní nelze přihlížet, s ohledem na ustanovení § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu z roku 2004. Soudu se uvedená námitka jevila účelovou, ponechanou pro případ, že se řízení nevyvíjí podle jeho představ. Ve vztahu k namítané podjatosti pracovníků žalovaného městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 2 As 21/2004 – 67) s tím, že přílehavě dopadá na projednávanou věc. Hlavní město Praha zde sice bylo účastníkem řízení, neboť spolu s dalšími subjekty požádalo o povolení k pokácení dřevin. Zaměstnance žalovaného však vázaly povinnosti vyplývající ze zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků a o změně některých zákonů (povinnost jednat a rozhodovat nestranně atd.), a žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, jež by svědčily tomu, že pracovníci žalovaného těmto povinnostem nedostáli. K případu nuceného odchodu Ing. arch. K. soud nemohl přihlídnout, neboť se jedná o nové tvrzení, uvedené žalobcem až u ústního jednání.

[7] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, že před vydáním napadeného rozhodnutí o povolení kácení dřevin mělo být zpracováno stanovisko EIA [procesem podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“)]. Dle městského soudu nelze ze zákona o ochraně přírody a krajiny dovodit, že by podmínkou vydání rozhodnutí podle § 8 odst. 1 tohoto zákona byla existence stanoviska EIA. Stanovisko EIA není zahrnuto ani v taxativním výčtu podkladů, které je podle § 8 odst. 3 vyhlášky č. 395/1992 Sb. nutno předložit k žádosti o pokácení dřevin. Navíc stanovisko EIA bude neopomenutelným podkladem v řízení o stavebním povolení městského okruhu a vykonatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla výrokem tohoto rozhodnutí odložena až do právní moci stavebního povolení.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel ve vztahu k otázce podjatosti u pracovníků správního orgánu prvního stupně namítl, že existují i takové případy podjatosti, kdy je podjatost natolik zjevná, že účastníci legitimně očekávají postup podle § 14 odst. 3 správního řádu i bez toho, že by sami museli podjatost namítat, a že v případě, kdy úředník sám svou podjatost neoznámí, mohou toto porušení § 14 odst. 3 správního řádu namítat v odvolání. Ve vztahu k odmítnutí podjatosti u pracovníků žalovaného stěžovatel uvedl, že městský soud pouze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu a zopakoval floskuli o nutnosti prokazování dalších skutečností, které by spočívaly v důvodné obavě z ovlivňování. Stěžovatel přitom podle svého tvrzení uváděl konkrétní důvody prokazující oprávněnost jeho obavy z podjatého rozhodování, kterými se však městský soud nezabýval; jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[9] Právní úprava dle stěžovatele vylučuje úřední osoby z rozhodování na základě pochybností o nepodjatosti, judikatura ji však dezinterpretuje a požaduje po účastnících řízení, aby namísto odůvodněných obav dokazovali ovlivňování. Dle stěžovatele tak judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž městský soud vycházel, v podstatě deroguje právní úpravu k otázkám podjatosti, čímž umožňuje prosazování stavebních záměrů měst či obcí (zde městský okruh) bez ohledu na zákonné požadavky. K tomu, že městský soud odmítl přihlídnout k případu nuceného odchodu Ing. arch. K., stěžovatel uvedl, že tajemníkovi magistrátu jsou známy skutečnosti o případech, kdy byli neposlušní úředníci donuceni k odchodu z úřadu, a tak ani tento případ

není skutečností, o které by rozhodující orgán nevěděl v době vydávání rozhodnutí (usnesení tajemníka). Za nereálný dále označil požadavek uvedený zástupcem žalovaného při jednání před soudem, který v reakci na tvrzení stěžovatele, že někteří úředníci v soukromých rozhovorech přiznávají, že jednají pod tlakem, navrhl, aby tito byli slyšeni jako svědci. Dle stěžovatele jsou tito úředníci „ovládnuti strachem“ a ani u soudu by nepřiznali, že jednají stranně ve prospěch svého zaměstnavatele. Krom rizika ztráty zaměstnání by tím také přiznali, že při vedení správního řízení vědomě porušili zákon.

[10] Stěžovatel dále namítl, že z napadeného rozsudku není zřejmé, proč by projednávaný záměr stavby městského okruhu nebyl záměrem, který podléhá posouzení EIA. Městský soud se dle stěžovatele dopustil nesprávného právního posouzení věci, jestliže dospěl k závěru, že povolení ke kácení dřevin není rozhodnutím nezbytným k realizaci záměru (tj. rozhodnutím majícím za podklad stanovisko EIA). Městský soud v rozsudku zdůrazňoval, že kácení dřevin nenaplňuje znaky záměru či koncepce dle § 3 písm. a) a b) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, čímž přistoupil na „salámování záměru“ provedené žalovaným. K prospěchu žalovaného zaměnil záměr (stavba městského okruhu) a jednu z činností vedoucích k jeho realizaci (která byla povolena žalobou napadeným rozhodnutím). Není zřejmé, proč by stanovisko EIA mělo být podkladem pro územní rozhodnutí, ale už ne pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin. Městský soud tento svůj závěr řádně neodůvodnil a jeho rozhodnutí je v daném bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti postavil za závěry vyvozené městským soudem z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Dle žalovaného si lze jen těžko představit, jaký by byl dopad do přenesené působnosti státní správy, pokud by se měl uplatnit stěžovatelův výklad podjatosti úředníků. V mnoha případech by tak muselo docházet ke změně místní příslušnosti a v řadě věcí by musel rozhodovat sousední věcně příslušný správní orgán. Není přitom jasné, proč by jiný (sousední) správní orgán neměl být opět stěžovatelem podezírán z podjatosti. I sousední obec má politické vedení, často se shodným politickým přesvědčením. Bylo by tak jednoduché poukazovat na příbuznost politických cílů, nebo i cílů koncepčních k rozvoji obcí a tedy i možnost rozhodovat v dohodnutém zájmu, či např. v zájmu vyhovět, protože přistě vyhoví druhá strana. Pominout nelze ani důvodnost rozhodování podle místní příslušnosti, která mimo jiné také zajišťuje posuzování věci na základě znalosti místních podmínek a potřeb. Stěžovatelem je tak *de facto* napadán celý stávající systém rozhodování v přenesené působnosti státní správy.

[12] K námitkám ohledně stanoviska EIA žalovaný uvedl, že proces EIA je řízením zahajovaným na základě oznámení o záměru a nelze jej tedy vyvolat z úřední povinnosti tím, že se někomu nařídí, aby předložil svůj záměr, natož k řízení o povolení kácení podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Proces EIA je určen k posuzování naprosto jiných otázek než je povolování kácení dřevin rostoucích mimo les, a to jak svým rozsahem, tak šíří a specifičností podkladů, které nelze v řízení o povolení kácení vůbec zajistit, tím méně požadovat od žadatele o povolení kácení. Účelem řízení o povolení kácení dřevin bylo posoudit, zda dřeviny, o jejichž kácení je žádáno, jsou v kolizi s plánovanou stavbou, a pokud ano, tak zda jejich pokácením nedojde k odstranění jinak nenahraditelných dřevin, nebo v takovém rozsahu, který zásadním způsobem ovlivní poměry dané lokality, aniž by to bylo s ohledem na deklarovaný důvod žádosti přijatelné a v náhradní výsadbě přiměřeně nahraditelné. Toto řízení tak má jednoznačně vymezený předmět a nelze ho doplňovat prvky z řízení stavebního. Navíc, rozhodnutí o povolení kácení je sice samostatným rozhodnutím, jeho vykonatelnost je však obvykle vázána na vydání příslušného stavebního povolení, tak jak je tomu i v tomto případě.

pokračování

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Kasační stížnosti je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkami týkajícími se podjatosti pracovníků správních orgánů rozhodujících ve věci. Přitom nejprve posoudil, zda napadený rozsudek není ve vztahu k žalobním námitkám týkajícím se této otázky nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (IV.A.1). Následně shrnul závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ohledně tzv. „systémového rizika podjatosti“ úředníků územního samosprávného celku rozhodujícího ve věci, která se týká tohoto celku (IV.A.2). Tyto závěry poté aplikoval na nyní posuzovanou věc (IV.A.3). Konečně také posoudil kasační námitky, podle nichž mělo být v této věci jedním z podkladů rozhodnutí o kácení dřevin rovněž stanovisko EIA (IV.B).

IV.A.1 Posouzení, zda městský soud vypořádal přezkoumatelným způsobem žalobní námitky týkající se podjatosti úředních osob

[15] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku zejména v tom, že městský soud vypořádal tvrzenou podjatost úředních osob žalovaného „nekonkrétně“, tj. „paušálním“ odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 21/2004 – 67. Stěžovatel namítá, že uváděl konkrétní obavy ohledně jejich možného ovlivňování, jimiž se městský soud nezabýval.

[16] Jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, stěžovatel vznesl námitku podjatosti úředníků správních orgánů obou stupňů ve svém odvolání proti rozhodnutí úřadu městské části o povolení kácení dřevin. Odůvodnil ji odkazem na „závislost všech pracovníků úřadu městské části na politickém vedení Prahy 7, které výstavbu městského okruhu výrazně prosazuje“. K tomu dodal, že v úvahu je třeba vzít také nesamostatnost uvedené městské části vůči hlavnímu městu Praha, které je stavebníkem. Z této skutečnosti dovozoval nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí „v samotném jeho základu“. Zároveň vznesl (z téhož důvodu) námitku podjatosti vůči všem úředníkům odvolacího orgánu a požadoval, aby vůči němu nadřízený orgán určil jiný správní orgán příslušný k vyřízení tohoto odvolání.

[17] Ze správního ani ze soudního spisu není patrné, že by stěžovatel tuto námitku někdy v průběhu správního řízení blíže rozvedl. Rovněž v žalobě zůstaly jeho námitky na úrovni obecných tvrzení o „výrazném prosazování“ výstavby pražského městského okruhu politickou reprezentací Městské části Prahy 7 a Hlavního města Prahy a o kariérní a finanční závislost dotčených úředníků na tomto politickém vedení. Pouze při jednání před městským soudem poukázal na to, že někteří úředníci v soukromých hovorech poukazují na tlak, kterému čelí v souvislosti s kariérní závislostí na vedení města, přičemž jako konkrétní příklad úřednice, která byla takto „odejita“ z odboru územního řízení Magistrátu hl. m. Prahy, jmenoval Ing. arch. K. Stěžovatelem uplatněná námitka podjatosti tak v zásadě vycházela z koncepce tzv. „systémové podjatosti“ úředníků samosprávných celků (zastánci této koncepce argumentují, že na úředníky územních samosprávných celků je třeba automaticky nahlížet jako na podjaté, rozhodují-li ve věcech, na nichž může mít zájem územní samosprávný celek, jehož jsou zaměstnanci).

[18] Jestliže v reakci na takto obecně formulovanou námitku městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 21/2004 – 67 a dodal, že stěžovatel neuvedl v průběhu správního řízení žádné konkrétní skutečnosti zpochybňující nestrannost jednotlivých úředních osob žalovaného, pak zcela jistě nelze hovořit o tom, že by napadený rozsudek městského soudu byl v daném bodě nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Rozsudkem č. j. 2 As 21/2004 – 67 totiž Nejvyšší správní soud odmítl koncepci „systémové“ podjatosti úředníků územních samosprávných celků a byť tak učinil ve vztahu k dané otázce za působnosti správního řádu

z roku 1967, úprava podjatosti úředních osob obsažená ve správním řádu z roku 2004 se v zásadě neliší. Jinou otázkou ovšem je, zda danou námitku městský soud posoudil věcně správně (k tomu blíže viz níže).

IV.A.2 Závěry rozšířeného senátu NSS ohledně tzv. „systémového rizika podjatosti“ úředníků územních samosprávních celků

[19] Městský soud při posouzení otázky podjatosti zaměstnanců žalovaného vycházel z výše opakovaně zmiňovaného rozsudku č. j. 2 As 21/2004 – 67, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „v projednávané věci podala žádost o pokácení stromu obec a o této žádosti rozhodoval orgán obce, městský úřad. Příslušnost tohoto orgánu vydat rozhodnutí o takové žádosti je založena ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., přičemž z ust. § 75 odst. 2 téhož zákona vyplývá, že rozhoduje-li obecní (městský) úřad jako orgán ochrany přírody, vykonává tím na tomto úseku státní správu. Obecní úřad tedy jako orgán obce, jakožto jednotky územní samosprávy, vykonává působnost v oblasti státní správy, která na něj byla v souladu s uvedeným zákonem, a tedy postupem aprobovaným čl. 105 Ústavy České republiky, přenesena. Orgány obce jsou přitom povolány k výkonu státní správy v celé řadě dalších oblastí, např. ve věcech stavebního řízení, živnostenského podnikání, požární ochrany apod. V mnoha případech přitom i v těchto oblastech může nastat a běžně nastává situace, kdy účastníkem správního řízení vedeného orgánem obce je obec sama. Zákodárce přistoupil k takovému zákonnému a přitom ústavně konformnímu řešení, které připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územněsprávního celku. Pracovník takového orgánu v daném řízení nevystupuje prvotně jako zaměstnanec, nýbrž jako úředník územně samosprávného celku, mezi jehož základní povinnosti podle zákona č. 312/2002 Sb. patří mj. dodržovat ústavní pořádek, právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, hájit při výkonu správních činností veřejný zákon, jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce všeho, co by mohlo obrozit důvěru v nestrannost rozhodování [§ 16 odst. 1 písm. a), b), c) a f) cit. zákona]. Tyto povinnosti pak má úředník i při výkonu státní správy, která byla na orgán samosprávy zákonem přenesena (§ 2 odst. 3 cit. zákona). Skutečnost, že zákon uvedené povinnosti úředníků územních samosprávních celků takto explicitně vypočítává, je podle Nejvyššího správního soudu třeba vnímat právě i v souvislosti s tím, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy de facto jejich zaměstnavatelů. Nejvyšší správní soud je tak přesvědčen, že pouze tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna, předpokládána a vyžadována, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah k takovému celku jakožto účastníkovi řízení či z toho plynoucí jistou finanční závislost. Aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly v takových případech dány, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě.“

[20] Chybnost úvahy o podjatosti pracovníků orgánu obce spočívala podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu rovněž v tom, že „v případě jejího uznání by došlo k vyloučení všech pracovníků správního orgánu, tedy de facto vyloučení celého správního orgánu, což však správní řád ve svém ust. § 9 nepřipouští. Správní řád ani zákon č. 114/1992 Sb., který je ke správnímu řádu ve vztahu speciálního právního předpisu, nepočítají s možností přenést působnost rozhodnout v konkrétní věci na jiný správní orgán, ani s možností, že by si orgán instančně nadřazený působnost k rozhodnutí ve věci atrahoval. Takovou úpravu ostatně neobsahují ani zákon č. 128/2000 Sb. a zákon č. 129/2000 Sb. Uvedené předpisy naopak obsahují ustanovení, jež mají zajistit jednotný výkon přenesené státní správy orgány územních samosprávních celků prostřednictvím institutu dozoru nad výkonem přenesené působnosti, za jejichž použití by bylo možno eliminovat případné excesy spočívající v „nadržování“ vlastní obci či kraji (srov. § 126 zákona č. 128/2000 Sb. a § 81 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb.).“

[21] Nejvyšší správní soud tedy v uvedeném rozsudku v zásadě dovodil, že vztah zaměstnance obce (kraje) k jeho zaměstnavateli nemá sám o sobě takovou povahu, že by vyvolával pochyby o jeho podjatosti při rozhodování ve správním řízení ve věcech, na nichž má daný územní

pokračování

samosprávný celek zájem. K tomu, aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka v takových případech byly dány, požadoval existenci dalších skutečností. Nejvyšší správní soud následně tyto závěry vztáhnul i na úpravu podjatosti obsaženou ve správním řádu z roku 2004. Ostatně jádro předmětné právní otázky je jak v případě správního řádu z roku 1967, tak správního řádu z roku 2004 totožné, jakkoli se procesní úpravy podjatosti i přesné dikce hmotněprávních ustanovení definujících podjatost v obou zákonech do jisté míry liší (viz usnesení NSS č. j. 1 As 89/2010 – 119, body [31] a [35]).

[22] Městský soud posoudil žalobu v souladu s tímto právním názorem. V nynější věci rozhodující senát Nejvyššího správního soudu ovšem s tímto právním názorem nesouhlasil, a tak inicioval řízení před rozšířeným senátem zdejšího soudu, v němž jej zpochybnil (blíže viz usnesení NSS č. j. 1 As 89/2010 – 100).

[23] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v tomto řízení rozhodl usnesením č. j. 1 As 89/2010 – 119, v němž sice na jednu stranu odmítl „přísné pojetí systémové podjatosti“ (zastávané prvním senátem), avšak zároveň poměrně významně modifikoval závěry plynoucí z dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu k dané otázce.

[24] Rozšířený senát tak sice na jedné straně dospěl k závěru, že „*v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost'*“, zároveň však uvedl, že je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti „*posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmu územního samosprávného celku nijak nedotýkají.*“ Důvod pochyb o nepodjatosti takového úředníka je tak dán tehdy, „*je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.*“ K pochybám o nepodjatosti přitom podle rozšířeného senátu postačí i „poměrně nízká míra podezření“, neboť „*existence 'systémového rizika podjatosti' je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a 'podezřívavosti' při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.*“ Důvody k uvedenému podezření mohou představovat „*takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku*“ (viz body [62] až [63] cit. usnesení Nejvyššího správního soudu).

[25] Skutečnostmi zakládajícími pochybnosti o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku pak „*mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod.*“ Za určitých okolností však uvedenou skutečností může být už jen „*samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy.*“ Zjevně a bez dalšího uvedenými skutečnostmi budou „*podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu*“ (bod [63] uvedeného usnesení).

[26] Oproti tomu „*signálem nadkritické míry 'systémového rizika podjatosti' zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna*

(typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení“ (bod [64] citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu).

[27] Jakkoliv tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odmítl pojetí, v němž by byli úředníci územního samosprávného celku automaticky vyloučeni z projednávání a rozhodování ve věcech, které mají dopady na tento celek, přesto je zřejmé, že jeho rozhodnutí představuje nemalý posun oproti pozici, kterou zdejší soud zaujal v rozsudku č. j. 2 As 21/2004 – 67. To je patrné zejména z pasáže citovaného usnesení, v níž rozšířený senát kritizuje neduhy současného českého modelu územní veřejné správy a zdůrazňuje nutnost promítnout povědomí o jejich existenci do rozhodování o podjatosti úředníků obcí a krajů. Podle rozšířeného senátu tak v „soudobém českém modelu spojené územní veřejné správy, v němž státní správu i samosprávu vykonávají z podstatné části orgány územních samosprávných celků jakožto politických entit ovládaných místními či regionálními politickými reprezentacemi, prosazujícími nezřídka partikulární zájmy, a nikoli zájem veřejný, nelze nebezpečí plynoucí ze „systémového rizika podjatosti“ podcenit. Je tomu tak proto, že v modelu, v němž v posledku o osudech zaměstnanců územního samosprávného celku rozhoduje místní či regionální politická reprezentace, nezřídka ovládaná zákulisními vlivovými strukturami, jež z povahy věci má zájmy na tom, aby určité věci místního významu byly řešeny určitým způsobem, fakticky nelze v rámci územní samosprávné jednotky zajistit skutečně úplné oddělení politických a zákonných hledisek při výkonu veřejné správy. (...) proto je nezbytné podezření vyplývající z existence „systémového rizika podjatosti“ brát velmi vážně a s ohledem na smysl a účel § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (resp. § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967) v pochybnostech dát přednost vyloučení všech úředních osob příslušného správního orgánu z úkonů v řízení.“ (bod [67] rozhodnutí rozšířeného senátu).

IV.A.3 Posouzení otázky, zda úřední osoby byly v nynější věci podjaté

[28] Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že žalovaný a následně i městský soud se odmítli zabývat tvrzenou podjatostí úředních osob úřadu městské části s tím, že stěžovatel namítl jejich podjatost až v odvolání, tj. opožděně, neboť s ohledem na charakter jím namítané podjatosti mohl tuto námitku vznést již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Podle stěžovatele však v případech „zjevné“ podjatosti úředních osob účastníci řízení legitimně očekávají postup podle § 14 odst. 3 správního řádu i bez toho, že by sami museli podjatost namítat. Pokud úředník správního orgánu prvního stupně sám svou podjatost neoznámí, mohou toto porušení správního řádu namítat v odvolání.

[29] Nejvyšší správní soud se s výkladem žalovaného a městského soudu neztotožnil. Podle § 14 odst. 2 správního řádu z roku 2004 sice účastník řízení „může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.“ Formulaci „k námitce se nepřihlédne“ je však dle Nejvyššího správního soudu nutno vykládat ve spojitosti s dalšími ustanoveními správního řádu, a to tak, že se v případě, kdy není námitka podána bez zbytečného odkladu, o takové námitce nerozhoduje samostatným usnesením. Účastník, který námitku podjatosti podá „opožděně“, pouze ztrácí procesní „privilegium“ kvalifikovaného rozhodnutí o takové námitce, ale to neznamena, že by se skutečnostmi, které v ní uvede, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat. Je tomu tak proto, že podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (rozhodnutí o podjatosti určité úřední osoby má pouze deklaratorní charakter). Dojde-li tedy správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku podjatosti „bez zbytečného odkladu“, sdělí mu, že nebude o jeho námitce rozhodovat usnesením, ale bude s ní nakládat jako s neformálním podnětem, na jehož základě tvrzenou podjatost úřední osoby z moci úřední prověří. Pokud na základě takového prověřování tvrzené podjatosti dospěje správní orgán k závěru, že je skutečně dána podjatost některé

pokračování

z úředních osob, bude na místě postupovat podle § 14 odst. 4 uvedeného zákona (tzn. určit jinou úřední osobu). Pokud je taková „opožděná“ námitka vznesena až v odvolání a odvolací správní orgán dospěje k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno podjatou úřední osobou, pak je nutno na takové vydání rozhodnutí nahlížet jako na vadu řízení, která podle § 89 odst. 2 zpravidla bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (obdobně viz také Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, str. 183-184).

[30] Městský soud tedy posoudil danou právní otázku nesprávně, zabývat se měl otázkou podjatosti úředních osob správních orgánů obou stupňů. Navíc jeho závěry ohledně tvrzené podjatosti úředních osob žalovaného vycházely z judikatury zdejšího soudu, která byla usnesením rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 89/2010 – 119 částečně modifikována. Nejvyšší správní soud proto přistoupil ke zhodnocení otázky podjatosti dotčených úředníků z hlediska kritérií popsanych v předmětném usnesení rozšířeného senátu, tedy zda stěžovatel uváděl nějaké konkrétní skutečnosti, které by relevantním způsobem svědčily o politické „citlivosti“ věci, v níž správní orgány rozhodovaly, případně zda už jen samotná povaha a podstata této věci postačovala k závěru o podjatosti úředních osob úřadu městské části a magistrátu.

[31] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že považuje za skutečnost obecně známou, že pražský městský okruh představuje velmi významnou a silně kontroverzní stavbu, která je předmětem četných sporů (ať již ohledně toho, v jaké podobě má být uskutečněna, nebo dokonce zda je výstavba městského okruhu, či některých jeho částí, vůbec zapotřebí). Nelze přehlédnout, že se proto městský okruh stal významným politickým tématem, které již dlouhou dobu nerezonuje pouze v pražské komunální politice, ale i na celorepublikové úrovni (typicky v nedávné době v souvislosti s problémy okolo dostavby tunelového komplexu Blanka). Jedná se tak o notorietu známou celostátně, tedy i zdejšímu soudu (k otázce, co lze považovat za skutečnosti soudu či správnímu orgánu obecně známé, případně známé z úřední činnosti, a k rozlišení notorií známých celostátně a notorií známých místně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, č. 2312/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud má zároveň za to, že již jen z těchto důvodů je na místě v některých řízeních týkajících se pražského městského okruhu učinit závěr o tom, že je v nich překročena ona kritická míra „systémového rizika podjatosti“, jak o ní hovoří usnesení zdejšího soudu č. j. 1 As 89/2010 – 119.

[32] V nyní posuzovaném správním řízení tomu tak ale nebylo. Nutno připomenout, že předmětem tohoto řízení byla žádost o povolení kácení dřevin. O daném povolení sice bylo rozhodováno v souvislosti s realizací části městského okruhu, avšak Nejvyšší správní soud vidí kvalitativní rozdíl mezi rozhodováním o povolení kácení dřevin podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny a např. rozhodováním o umístění stavby. Lze předpokládat, že politický tlak na určitý výsledek řízení se v případě takové stavby soustředí spíše na prvně zmíněné řízení (případně na řízení o vydání stavebního povolení nebo na řízení, v nichž jsou vydávána některá závazná stanoviska sloužící jako podklad pro vydání územního rozhodnutí). Řízení o povolení kácení dřevin ale bylo zahájeno až po vydání rozhodnutí o umístění stavby, úřad městské části v rozhodnutí, kterým kácení povolil, zároveň stanovil, že kácení musí být provedeno po nabytí právní moci rozhodnutí o povolení předmětné stavby, a otázky, které v tomto řízení správní orgány řešily, byly spíše „technického“ charakteru. Za těchto okolností nelze učinit závěr o tom, že by existovalo „systémové riziko podjatosti“ příslušných úředníků již z povahy dané věci.

[33] Stěžovatel zároveň zůstal jak ve správním, tak v soudním řízení na úrovni obecných tvrzení o „výrazném prosazování“ výstavby pražského městského okruhu ze strany politického vedení Městské části Praha 7 a Hlavního města Prahy. Neodkázal na žádné konkrétní jevy v politické či mediální sféře, které by naznačovaly zvýšený zájem o výsledek daného řízení

(o povolení kácení dřevin) ze strany osob schopných ovlivnit jednání dotčených územních samosprávných celků. Také jeho tvrzení uvedené při jednání před městským soudem, podle nějž byla údajně coby „neposlušná“ úřednice „odejita“ z odboru územního řízení Magistrátu hl. m. Prahy Ing. arch. K., nemělo žádný bezprostřední vztah k nyní posuzované věci. Stěžovatel jím hodlal pouze demonstrovat platnost své obecné teze o systémové podjatosti úředníků územních samosprávných celků.

[34] Nelze tak učinit závěr, že by pracovníci úřadu městské části a magistrátu byli vyloučeni z projednávání a rozhodování této věci.

IV.B Posouzení námitek, podle nichž jedním z podkladů rozhodnutí o kácení dřevin mělo být stanovisko EIA

[35] Stěžovatel v žalobě dále namítal, že jedním z podkladů pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin mělo být stanovisko EIA. Městský soud se dle něj dopustil nesprávného posouzení předmětné právní otázky, jeho rozsudek má být zároveň v tomto bodě nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[36] K tomu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že nepovažuje vypořádání dané žalobní námitky městským soudem za nepřezkoumatelné, městský soud jasně a zřetelně uvedl, z jakých důvodů se s argumentací stěžovatele uvedenou v žalobě neztotožnil. Předmětnou právní otázku však městský soud posoudil nesprávně.

[37] Stěžovatel argumentuje, že rozhodnutí o povolení kácení dřevin přijaté v nynější věci představuje rozhodnutí nutné k provedení stavby příslušné části pražského městského okruhu, což je záměr, který je předmětem posuzování podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Odkazuje přitom na § 10 odst. 4 uvedeného zákona, podle nějž bez stanoviska (tj. stanoviska EIA) nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů.

[38] Nejvyšší správní soud se s touto argumentací ztotožňuje. Vyjdeme-li z předpokladu, že stavba předmětné části pražského městského okruhu je záměrem, který podléhá posuzování podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (což žalovaný nerozpouk), pak stanovisko EIA mělo být jedním z podkladů rozhodnutí rovněž v nynějším správním řízení. Tento závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 – 83, v němž se zdejší soud zabýval právě otázkou, zda stanovisko EIA má být využito a zohledněno pouze pro rozhodování ve stavebním řízení (v rozhodnutí o umístění stavby, ve stavebním povolení), nebo zda závěry formulované v tomto stanovisku mají být podkladem v každém navazujícím správním řízení probíhající podle zvláštních (tzv. složkových) zákonů. Dovodil přitom, že posléze uvedená varianta je správná. V daném případě tak konstatoval, že stanovisko EIA musí být „závažným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny a má být zohledněno v napadeném rozhodnutí v rozsahu, v jakém se vztahuje k posuzovanému předmětu řízení, tj. v rozsahu posouzení vlivů dálnice D8, úsek Lovosice – Řehlovice, na krajinný ráz a na zvláště chráněné území.“ V nynějším případě sice nejde o rozhodování podle § 12 a § 44, ale podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, citované závěry však lze bezpochyby aplikovat také na toto řízení.

[39] Městský soud argumentoval tím, zákon o ochraně přírody a krajiny, ani vyhláška č. 395/1992 Sb. neuvádějí stanovisko EIA mezi podklady, které je nutno předložit k žádosti o pokácení dřevin. Jak však vyložil Nejvyšší správní soud již ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 91/2009 – 83, ustanovení § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí

pokračování

je obecným procesním ustanovením, není tak podstatné, že povinnost, kterou stanovuje, není stanovena přímo v jednotlivých tzv. složkových zákonech z oblasti správního práva. Stejně tak neobstojí argument, podle nějž poznámka pod čarou k § 10 odst. 4 uvedeného zákona neodkazuje na zákon o ochraně přírody a krajiny. Výčet složkových zákonů v této poznámce je toliko demonstrativní, navíc poznámky pod čarou uváděné v zákonech nemají normativní význam.

V. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku. Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Tento návrh odpovídal pravomoci Nejvyššího správního soudu v době podání kasační stížnosti (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Dnem 1. 1. 2012 však nabyla účinnosti novela soudního řádu správního provedená zákonem č. 303/2011 Sb. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. v nyní platném znění dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

[41] Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namíste pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současně zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[42] V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jedním z podkladů pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin mělo být stanovisko EIA. Rozhodnutí žalovaného by z tohoto důvodu mělo být městským soudem zrušeno, na čemž nemůže nic změnit jakékoliv doplnění řízení městským soudem. Městský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správním orgánům.

[43] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 3 užitého přiměřeně na základě tohoto ustanovení současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. kasační soud věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[44] Nejvyšší správní soud tak je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení.

[45] Podle § 60 odst. 1 ve spojitosti s § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 9.600 Kč za 4 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, přičemž za jeden úkon přísluší částka 2.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč k jednomu úkonu. Od placení soudních poplatků z žaloby

a z kasační stížnosti byl stěžovatel osvobozen usneseními městského soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 9 Ca 417/2007 – 28, a ze dne 5. 2. 2010, č. j. 9 Ca 417/2007 – 80.

[46] Pokud jde o úkony právní služby, vycházel soud ze skutečnosti, že stěžovatel byl v řízení zastoupen nejprve advokátem JUDr. Petrem Kužvartem, se sídlem Za Zelenou liškou 967/B, Praha 4, později Mgr. Pavlem Černohousem. Advokáti náklady řízení konkrétně nevyúčtovali, soud proto vycházel ze skutečností zjevných ze soudního spisu. Zvoleným advokátům přísluší odměna za tyto úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání městského soudu, sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu]. Odměna za zastoupení advokátem tak činí 9.600 Kč (včetně paušálu). Zástupci v řízení nedoložili potvrzení o tom, že jsou plátcí daně z přidané hodnoty (Mgr. Pavel Černohous výslovně uvedl, že není), soud tedy zvýšení odměny o tuto daň nebral v úvahu.

[47] Celkovou částku nákladů řízení ve výši 9.600 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho nynějšího zástupce.

[48] Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojitosti s § 120 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti, kterou by jí uložil soud, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá ani ona (§ 60 odst. 5 ve spojitosti s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu